

[Auken.]

beslutningsmønstre, vedrørende EF's ydre relationer og udstrækningen og karakteren af det indre samarbejde.

I udenrigsøkonomiministerens redegørelse er der imod slutningen en række bitre kommentarer til arbejdsgangen i EF. Beslutningsprocessen er tilsyneladende præget af træghed, bureaukrati og mangel på overskuelighed, og det stiller medlemslandene, ikke mindst et nyt medlemsland som Danmark, over for store problemer. Ministeren udtrykte det fromme håb, at det i den danske formandsperiode skulle lykkes at komme frem til mere rimelige arbejdsbetingelser, og ingen kan vel heri være uenig med ministeren.

Oftentimes kan forhandlingsforløbene i EF bringe en dansk overenskomstssituation i erindring, blot med den modifikation, at der her er 9 parter i stedet for 2, der skal prøve at blive enige. Den belgiske regering har som bekendt allerede forelagt forslag til effektivisering af Rådets arbejde, og behovet for en rationalisering må vist siges at være almindelig erkendt.

Ud over dette effektivitetsproblem er der imidlertid et mere grundlæggende problem, og det er spørgsmålet om den demokratiske kontrol, eller måske snarere mangelen på samme. Her er det fortsat vel de flestes opfattelse — og jeg synes ikke, det hidtidige forløb af denne debat har afkræftet det — at det er håsløst at forestille sig, at Det europæiske Parlament i fremtiden er en mulighed. Jeg opfatter Det europæiske Parlament som en del af problemet, ikke som en del af løsningen.

Tilbage bliver da et sæt muligheder, der ligger i parlamentarisk kontrol med den nationale beslutningsproces. Om disse problemer havde vi i vinter en indgående debat, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige, at det resultat, der nåedes ved den dengang vedtagne dagsorden og med handelsudvalgets senere beretning, betegner meget store fremskridt. Inden vigtige afgørelser skal regeringen sikre sig et parlamentarisk ryg-stød med de muligheder for parlamentarisk indseende, der ligger her. Jeg er også glad for, at det kommer til at ske i den størst mulige åbenhed over for befolkningen, således at reglerne om fortrolighed kun er nødvendige undtagelsesregler.

Men der er stadig uløste problemer. Handelsudvalget drages ind på et sent tidspunkt af beslutningsprocessen, og befolkningens muligheder for at øve indflydelse er begrænsede, med det uheldige resultat at embedsmænd og erhvervsinteresser og organisationssynspunkter spiller en alt for dominerende rolle i udformningen af vores handelspolitik. Derfor er det vigtigt, at vi ikke stiller os tilfreds med de vedtagne procedurer, men følger det op med en diskussion af hele oplysningsproblemet.

Hvad de ydre relationer angår, må vi erkende, at EF i dag er og i omverdenen regnes for at være en økonomisk blokdannelse, og at EF derfor kan blive en politisk blokdannelse i svøb. Opgaven må derfor være, at denne blokdannelse ikke går videre, end hensynet til det praktiske samarbejde tilsiger, dvs. et kraftigt nej til f. eks. en militær EF-union og til, at denne blok kommer til at føre blokpolitik.

Derfor kan jeg helt tiltræde regeringens redegørelse på dette punkt, dog med den ene, omend vigtige tilføjelse, at for så vidt angår forholdet til udviklingslandene, savnede jeg en klar tilkendegivelse fra regeringens side af, at Danmark vil arbejde for en fundamental omlægning af EF's politik over for den tredje verden. Det kan ikke være i vores interesse, at de tidligere kolonimagters økonomiske interesser cementeres i EF's særlige associeringssystemer, hvad enten det er Middelhavet eller de såkaldte Yaounda-lande i Afrika. Vi må arbejde for generelle u-landsvenlige toldpræferencesystemer, og vi må kategorisk vende os mod systemet med de rige landes afpresning over for den tredje verden gennem kravene om omvendte præferencer for de rige landes afsætning.

Til slut vil jeg lidt mere udførligt sige noget om det interne samarbejde, dets karakter og rækkevidde. I diskussionen omkring disse spørgsmål skelnes der undertiden mellem integrationister og ikke-integrationister. Denne skelnen kan vel tjene begrebsmæssige formål, men politisk er den for mig at se kun lidt meningsfyldt. Ud fra en progressiv opfattelse kan man ikke generelt tage stilling til spørgsmålet om ønskeligheden af integration. Strategien må i enhver situation afpasses ud fra en konkret vurdering. Lad mig for at belyse dette nævne nogle af de områder, hvor en offensiv stra-